

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒

คดีที่เอกชนยื่นฟ้องเรียกค่าเสียหายจากกรุงเทพมหานคร จำเลย ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง ว่า โจทก์และสมาชิกกลุ่มคนพิการเป็น “คนพิการ” ได้รับความเสียหายจากการที่จำเลยได้ทำสัญญาสัมปทานระบบขนส่งมวลชนกรุงเทพมหานครกับบริษัทเอกชนในการให้บริการขนส่งมวลชนโดยรถราง หรือ “บีทีเอส” โดยไม่มีการจัดทำลิฟท์ และสิ่งอำนวยความสะดวกทั้ง ๒๓ สถานี หรือมีการจัดทำแต่ไม่แล้วเสร็จและไม่อาจใช้งานได้ ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่พิพากษาให้จำเลยจัดทำลิฟท์ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่สถานีทั้ง ๒๓ สถานี ให้เสร็จภายใน ๑ ปี นับแต่มีคำพิพากษา จึงเป็นการจงใจละเมิดและขัดขวางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อโจทก์และสมาชิกกลุ่มคนพิการ ขอให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์และสมาชิกกลุ่ม เห็นว่า มาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติ “ให้หน่วยงานของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องใด มีหน้าที่ให้การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามอำนาจหน้าที่นั้น” และมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า “การกำหนดนโยบาย กฎ ระเบียบ มาตรการ โครงการหรือวิธีปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐ องค์กรเอกชน หรือบุคคลใดในลักษณะที่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อคนพิการจะกระทำมิได้” จึงเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครองในเรื่องที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการและคุ้มครองคนพิการเพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุสภาพทางกายหรือสุขภาพ รวมทั้งให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐ เมื่อตามคำฟ้องโจทก์กล่าวหาว่า การดำเนินโครงการให้บริการขนส่งมวลชนโดยรถรางหรือ “บีทีเอส” ซึ่งเป็นการจัดระบบการบริการสาธารณะในอำนาจหน้าที่ของจำเลย ตามมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และมาตรา ๑๖ , ๑๗ ประกอบมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ และการที่จำเลยไม่เร่งรัดให้มีการดำเนินการตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๕๐/๒๕๕๗ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นเหตุให้โจทก์และสมาชิกกลุ่มคนพิการได้รับความยากลำบากในการดำเนินชีวิต ขาดประโยชน์ในการใช้บริการระบบขนส่งมวลชนกรุงเทพ อันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อโจทก์และสมาชิกกลุ่มคนพิการ โดยมีคำขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหาย จึงเป็นการฟ้องเรียกค่าเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรในการจัดทำระบบบริการสาธารณะ ซึ่งเข้าลักษณะเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้า เกินสมควร ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.๒๕๔๒ ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง